

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Fapte care îi fac plăcere lui Isus.

Biserica noastră niciodată nu sa îndes-
tultit cu fapte exterioare, ci totdeauna s'a nă-
zuit ca faptele creștinilor să izvorească din
suflet umilit, pocăit și să fie pătrunse de
spiritul creștinismului. Iată, relativ la aceste
ce se află într'o carte veche germană care
a apărut în anul 1472 la Haus Bauler în
Augsburg, și în care ne vorbește Isus:

„Dacă vrei să faci ceva ce-i place lui
Dumnezeu, dă un ban pentru El în viața
ta; îmi faci atunci mai mare plăcere, decât
dacă după moarte lași o grămadă de bani
spre scopuri bune.”

„Plânge o lacrimă pentru păcatele tale
din considerație față de suferințele mele;
îmi faci atunci mai mare plăcere, decât dacă
cu atâtea nuiiele îți lași spatele bătute, câte
cresc pe o câmpie întinsă.”

„Sufere pentru mine critică aspră; îmi
faci atunci mai mare plăcere, decât dacă ai
plânge văi întregi pentru lucruri trecătoare.”

„Scurtează-ți somnul pentru mine; îmi
faci atunci mai mare plăcere, decât dacă
după moartea ta ai trimite doisprezece că-
lăreți pe Pământul Sfânt.”

„Primește în casa ta săracul și îl tra-
tează bine; îmi faci atunci mai mare plă-
cere, decât dacă în patruzeci ani săptămâ-
nal de trei ori ai postit cu pâine și apă.”

„Nu vorbi de rău și nu calomnia pe
nimeni; îmi faci atunci mai mare plăcere

decât dacă desculț ai înconjura pământul și
la tot pasul ai vărsa sângele tău.”

„Nu scandaliza pe nimeni și întoarce
țurcurile spre bine; îmi faci atunci mai mare
plăcere, decât dacă zilnic ai fi răpit în al
treila cer.”

„Orice ceri pentru trupul sau sufletul
tău, cere tu însuși; îmi faci atunci mai mare
plăcere, decât dacă maica mea și sfinții mă
implor pentru tine.” (va să zică să nu ne
încedem îndrăzneți în bunătatea și mila
Maicei Marie și a sfinților, și să nu aștep-
tăm ca ei să intervină pentru noi fără ca
să ne rugăm, către Domnul și să cerem in-
tervenție lor.)

„Iubește-mă peste toate; îmi faci atunci
mai mare plăcere, decât dacă te-ai lăsa le-
gat de un stâlp, plin de cujițe ascuțite. Iu-
bește-mă, o iubește-mă mult! Domnul spune:
Laudă-mă prin credința și munca ta, atunci
munca ta va deveni lauda mea, și iubește-
mă în neplăcerile tale, atunci iubirea ta, va
fi mărirea mea.”

Putem vedea și de aici, că Biserica n'a
cerut dela fiii ei, niciodată forme goale, nici
acte de egoism, nici aparențe, ci a cerut ca
spiritul ei să pătrundă în adâncul sufletelor
lor, și acest spirit să le fie conducătorul în
toate activitățile, sentimentele, gândirile lor,
deci acest spirit să dirijeze viața lor. Oare
azi ne cere Biserica mai mult? Nu! Căci și
azi, schimbarea noastră totală, lăuntrică e
scopul suprem al Bisericii și nu crearea
pustnicilor și a fachirilor, cum fac multe reli-
gii păgâne, cu care inimizii lui bucuros aseamă-
nă catolicismul. **Dr. Irina Berinde.**

Despre venirea lui Mesia.

Să privim pe o clipă peste cele câteva mii de ani înainte de venirea lui Hristos, ca să vedem cum așteptau popoarele un Mântuitor?

Aproape la toate popoarele, chiar și la cele barbare a existat de multe ori schimonosit și denaturat imbracal în cele mai fantastice povești, însă a existat tradiția remasă dela strămoșii lor, că protopărinții neamului omenesc au căzut în păcat și prin aceasta au nefericit pre toți urmașii lor.

Că aceasta tradiție a existat la poporul izraelit nu ne poate mira, căci în cărțile lor sfinte nu numai aceasta cădere este istorisită, ci și acel plan al lui Dumnezeu, că pentru mântuirea neamului omenesc va trimite odată un Răscumpărător. Pentru aceea spune profetul Aggeu (600 înainte de Hr.): „Încă puțin timp mai este și voi clăti ceriul și pământul, marea și uscatul. Și voi clăti toate popoarele și va veni cel așteptat de toate neamurile.” (Agg. 2, 7, 8).

Așa este. Istoria și cercetătorii popoarelor celor mai îndepărtate ne învață, că nu numai izraeliții ci și alte neamuri au așteptat făuritorul unui veac mai bun. Însă nici cele mai culte popoare ca Egyptianii, Asyrienii, Grecii, Romanii cu toată învățătura lor, cu cercetările lor, cu filosofia lor, cu toate sistemele lor nu au ajuns nici măcar până acolo, ca să arate rostul vieții omenestii. Nu au putut să aibă o idee precisă despre stăpânul tuturor, despre raportul potrivit a diferitelor clase sociale. În ce stare s'a găsit neamul omenesc în urma acestei ignoranțe, știm din istorie. Pentru aceea întreaga omenire a strigat după un răscumpărător: „Picurați cerurilor de sus, nouri faceți să vină dreptul, deschidă-se pământul și să nască pe mântuitor și dreptatea împreună să răsară.” (Isaia 45, 8, 759 înainte de Hr).

II.

Acest Mesia, care era să vină, a trebuit să aducă pace omenimei și anume pace cu aproapele, și pace cu noi înșine.

Omenimea în așa măsură a fost căzut în materialism, încât chiar și poporul izraelit a crezut că Mesia va întemeia o împărăție mare și puternică aci pe pământ. Însă chemarea unui Mesia a întregului neam omenesc nu a putut să fie atât da limitată. El a trebuit să vindece boala cea mare a

neamului omenesc. Neamul omenesc a știut, că pentru o vină mare mânia lui Dumnezeu apasă asupra oamenilor, pentru care trebuie să ispășească. Pentru aceea diferitele sacrificii la popoare; la multe popoare și chiar oameni au fost jertfiți pentru împăcarea dumnezeirii. Însă toate aceste jertfe a tuturor animalelor și a tuturor oamenilor nu au fost în stare să restabilească raportul deschilibrat între om și Dumnezeu. Numai Dumnezeu — omul a putut restabili pacea.

Oamenii au avut lipsă de pace și ei între ei. Pentru că disensiunile și ura reciprocă a atins gradul culminant în așa măsură, încât ură mai mare nici între fiarele cele mai sălbatice nu poate să fie.

Acea trebuie să facem o mică digresiune.

Este adevărat, că Isus Hristos a restabilit pacea și între popoare, însă cu tot dreptul se va întreba, că dacă este așa, cum se explică ura grozavă a zilelor noastre între oameni, cu doua zeci de veacuri, după venirea lui Hristos?

La această întrebare în acest articol nu putem să răspundem decât reproducând din Apostol: „Aceasta însă să știi: că în zilele din urmă vor să vină timpuri cu primejdii grele. Că vorveni oameni, cari se vor iubi numai pre sine înșiși, oameni hrăpăreji, laudăroși, orgolioși.”

În fine Mesia a trebuit să aducă pace omului cu sine însuși. Cum ar putea să aibă pace acela, care nu este împăcat cu Dumnezeu? Pentru aceea a zis Isus înainte de moartea Sa, la cina din urmă: „Pace las vouă, pacea mea o las vouă, nu precum lumea vă dă, vă dau vouă”.

III.

Popoarele au așteptat de la Mesia lumină și putere. A fost o credință generală la popoarele păgâne despre o dumnezeire, despre existența unei ființe atotputernice și cum că există o alta lume, în care după moarte unii sunt fericiți alții nefericiți. Însă abia a cunoscut cineva condițiile cu împlinirea cărora poate să ajungă la fericire. Cât de apăsătoare a trebuit să fie aceasta nesiguranță. În urma acestei nesiguranțe oamenii s'au supus la cele mai extravagante macerațiuni și învățării cei mai mari ai omenirii ca Socrate au mărturisit, că omenimea în chestiunile principale a existenței ei este

intr'o totală ignoranță și cumcă să fim în aceasta privință luminați ar trebui să coboare un sol din ceriu.

Și pentru împlinirea acestei dorinți a trebuit să vină Mesia și după învățăturile lui ori care copil creștin, care a învățat catechismul poate să dea răspuns precis și categoric la întrebări, la cari nici cei mai mari filosofi păgâni nu au știut să răspundă nimica.

Însă aceasta nu este destul. Mesia nu numai că a luminat popoarele ca să vadă cărarea, pe care mergând pot găsi fericirea, ci a dat la cei cu bună voință și putere sufletească și le-a pus la îndemână și mijloacele necesare pentru dobândirea darurilor sale sfinte.

Așa dară Mesia nu numai că a îndesat toate așteptările neamului omenesc, dar le-a și întrecut într'o neașteptată măsură.

Este întrebarea că învățătura adusă de Mesia im-va servi oare spre mântuirea, ori spre pierrea mea? Căci îngerii numai oamenilor cu bună voință au vestit pace la nașterea lui Mesia și El însuși a zis că nu tot cel ce zice Doamne — Doamna — va merge în rai, — ci numai care împlinește voința Tatălui Său.

Existența lui Dumnezeu.

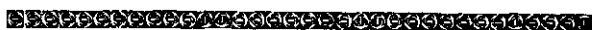
Conștiința mea internă, mintea mea sănătoasă mereu îmi reamintește pe Dumnezeu și neîncetat spune sufletului meu: „Aduți aminte de Ziditorul tău.” (Pred. 12. 1.) Și într'adevăr, dacă mă gândesc cătuși de puțin, ușor mă conving, că trebuie să existe o ființă veșnică, nefăcută, care este atotputernică, infinită, prin care există totul ce este. Căci dacă presupunem, că ar fi fost o clipă, în care nu a existat nimic, atunci din acel nimic, nici când și niciodată nu s'ar fi putut face ceva, și nici eu, nici în afară de mine o alta ființă trecătoare și vremelnică nu s'ar fi putut produce. Aceasta ființă creatoare noi o numim Dumnezeu. Mintea mea adeverește existența lui, dar adeverește și credința mea: „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl a tot făcătorul, făcătorul cerului și al pământului.”

Dacă privesc acest univers, care îmi servește de locuință și unde toate sunt su-

puse unor legi anumite, neapărat trebuie să ajung la ideea, că toate aceste trebuie să aibă un stăpân, legiuitor. Dacă privirea unei clădiri ne constrânge să ne gândim la existența și opera unui măestru cu minte, atunci armonia și frumseța universului trebuie să trezească în noi, ideea lui Dumnezeu, autorului legilor naturii, Ziditorului cerului și al pământului, cum spune profetul: „Ceriurile spun mărire lui Dumnezeu,” și iarăși: „Doamne Dumnezeule cât de minunat este numele tău, pe întreg pământul.”

Toate popoarele și toate veacurile au fost o mărturie despre existența și despre credința în Dumnezeu. Când autohtonii americani ne mai putând suferi tirania asupra toare a spaniolilor descoperitori, conducătorul indienilor răsculați așa s'a rostit către comandantul spaniol: „voi albi sunteți mai tari decât noi, dar să știți că Sufletul cel mare de sus vă va pedepsi odată după cum o meritați.” Cel mai mare orator al Romei păgâne spune că nu a existat popor atât de barbar, sau om atât de slab la cap, pe care privirea cerului să nu-l fi condus la ideea unui Dumnezeu care guvernează lumea. (Cicero Tusc. I. 13, 18. De natura Deorum I. 16, 2, 5.)

În adevăr este grandioasă și impunătoare aceasta mărturie generală a tuturor neamurilor iângă Dumnezeu ziditor și atotputernic. De mirat nu ne putem mira de aceasta, căci doară toate creaturile cu un glas ne strigă noauă: „El ne-a zidit pre noi și nu noi pre noi înșine.” (Ps. 99, 3.) Cum se poate atunci să ne gândim atât de rar la Dumnezeu? De vremece de noi ne gândim zilnic, aproape în fiecare clipă.

Nr. 670—932. prot.

CERCULAR

Se notifică fraților preoți din districtul Sighet, că recepisele de depozit provizoriu despre salarul restant din 1931 au sosit la acest oficiu. Toți frații preoți, cari au impozit restant către stat, sunt invitați a se prezenta pentru ridicarea acestor recepise, când în vederea plătirii impozitului li se vor da instrucțiunile de lipsă după informațiunile luate dela Administrația Financiară din Sighet.

Sighet, la 13 Decembrie, 1932

Oficiul protopopesesc.

Toma de Kempis.

(Urmare.)

Fiind primit în ordul călugăresc al sf. Augustin, în curând s'a văzut că ce învățacel de model s'a primit în mănăstire. Exemplul bun al călugărilor, viața lor plină de zel evlavios, erau cu cel mai bun efect asupra propășirii lui. Nu numai că a terminat în mod laudabil anii severi ai noviciatului, dar în restimp de șase ani ce a petrecut în aceasta mănăstire s'au dezvoltat în el toate acele virtuți și calități, cari au făcut din el mai târziu un păstor sufletesc atât de apt pentru conducerea credincioșilor dornici de vieață sufletească mai adâncită spre desăvârșire.

Cam cu șase ani, după ce a depus votul pe statutele Ordului sf. Augustin, a fost sfințit de preot. Că ce părere a avut el despre marea chemare și demnitate preoțească, la care treaptă a fost ridicat prin sfințirea sa de preot, ne descrie în opul său „Imitațiunea lui Hristos.” De bună seamă încă înainte de ce a depus pe hârtie părerea lui despre aceasta temă, ar fi fost adresat către sine însuși următoarele cuvinte:

„Gândește-te bine cine ești tu și cine este Acela, a cărui slujbă ți s'a încredințat prin punerea mâinilor Episcopului. Iată ai fost făcut preot și hirotonit pentru a săvârși sf. Jerfă; îngrijește-te dar ca să aduci jertfă lui Dumnezeu, la timpul cuvenit, cu multă credință și evlavie și modul de a te purta cu aceasta ocazie să nu-ți fie vrednic de dojană.”

În primii ani ai preoției a scris cele trei cărți ai operei sale magistrale.

Pe la anul 1425 a fost ales de subprior

și lui i s'a încredințat creșterea și instruirea noviciilor. Toma era în elementul său în aceasta funcțiune, și a făcut servicii enorme cu foloase incalculabile ordului său călugăresc.

(Va urma.)

Miresei lui Hristos.

O! Tu sfântă și sublimă!
Maica noastră! O Divină!
O, Mireasă și Stăpână!
Tot sufletul Ți-se 'nchină,
Tie. O, Sfântă Regină!

A tuturor pregătire
Spre viață, fericire,
Tu la toți ne dai spre știre
Despre marea Ta menire,
Cu scop sfânt de mântuire.

Intinde-Ți aripa sfântă
Spre fiii Țăi ce Te-ascultă
Și prin Tine se încântă,
Tu Maică bună și blândă
Și Mireasă sfântă!

Tu ai fost întemeiată
De Hristos. Și-acuma iată!
Infamii la Tine cată,
A-Ți lovi fața curată,
Dar baza Ta e de piatră.

Pururea Tu sus vei sta!
Sus cu fruntea vei căuta!
Căci scopul Țău e de-a da
În etern fericirea,
La luptă dar Maica mea!

Credincioși ne vom supune
Glasului Țău. Orice vei spune
Vom fi gata. Vom răpune
Prin credință rugăciune
Pe cei ce vreau să Te zugrume.

Vasile Sechel.

Calendar săptămânal.

18 — 24 Decembrie 1932.

18. Dumineca înainte de Nașterea Domnului (Ev. Mat. 1. 1.) M. Sevastian
19. Luni M. Bonifaciu
20. Marți M. Ignat † 107
21. Miercuri M. Iuliana
22. Joi M. Anastasia
23. Vineri Ss. 10 Mart. din Crit
24. Sâmbătă M. Eugenia.